H En Athnais Archaiologik Hetaireia [Hrsg.]: Archaiologik ephmeris: periodikon ts en Athnais Archaiologiks Hetaireias
1912 Seite 264

τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος τὸ πεπρωμένον, ὅτι τοιοῦτό τι εἶνε ἀδύνατον, ἀλλά:

'Ut deus accedat caelo templisque locetur,
Tu facies' . . .

Καὶ ἐν στ. 840 ὁ Ζεὺς πάλιν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην:

'Hanc animam interea caeso de corpore raptam
Fac iubar, ut semper Capitolia nostra forumque
Divus ab excelsa prospectet Julius aede.'
Vix ea fatus erat, media cum sede senatus
Constitit alma Venus, nulli cernenda, suique
Caesaris eripuit membris nec in aëra solvi
Passa recentem animam caelestibus intulit astris
Dumque tulit, lumen capere atque ignescere sensit,
Emisitque sinu, luna volat altius illa
Flammiferumque trahens spatioso limite crinem
Stella micat . . .

Εἰς τοὺς τελευταίους δὲ τούτους στίχους ἀποβλέπων τις θὰ ἠδύνατο νὰ ἑρμηνεύσῃ ὅτι οὐχὶ τὴν Νίκην ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην ὁ τεχνίτης ἠθέλησεν ἐπὶ τῆς λίθου αὐτοῦ νὰ παραστήσῃ.

Ὁ Passow, ἐν διατριβῇ αὐτοῦ (λατινιστὶ δημοσιευθείσῃ τῷ 1834 ἐν τῇ Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft τῇ ἐκδιδομένῃ τότε ἐν Giessen ὑπὸ τοῦ Dr. Ludwig Christian Zimmermann) ἁπτόμενος τῆς Αὐγουστείας λεγομένης Σφραγῖδος, λέγει: «Augustum repraesentat sedentem, prorsus ad Jovis victoris formam effictum», καὶ «nulla enim de argumento est ambiguitas, nulla vel exigua de personis dubitatio, neque ulla in consilio aut inventione obscuritas», καθόσον ἑρμηνεύει τὸ μὲν πλησιαίτατα τῇ κεφαλῇ τοῦ αὐτοκράτορος σῆμα τοῦ Αἰγόκερω ὡς τὸ τῆς γεννήσεως ζῴδιον τοῦ Αὐγούστου, τὸν δ' ἐπὶ τῶν ἀσπίδων στρατιωτῶν τινων εἰκονιζόμενον Σκορπίον ἑρμηνεύει ὡς τὸ ζῴδιον τῆς γεννήσεως τοῦ ἐπὶ τῆς σφραγῖδος ἐκείνης ὡσαύτως παρισταμένου Τιβερίου.

Ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας λίθου ἀστέρα δὲν εὑρίσκομεν μεταξὺ τῶν σημείων τοῦ Ζῳδιακοῦ Κύκλου, καὶ εὐλόγως νομίζω ὅτι ἑρμηνεύω τοῦτον ὡς τὸ Julium Sidus, καὶ τὴν σφραγῖδα ὡς παριστῶσαν τὸν Ἰούλιον Καίσαρα κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος τῆς ὑψίστης αὐτοῦ δόξης καὶ τοῦ θανάτου.

Ἀσήμαντον δ' ὅλως κρίνω τὴν λεπτομέρειαν ὅτι ὁ τεχνίτης τὴν ἀγένειον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μορφὴν ὑπὸ τὴν μετὰ γενείου τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς παρέστησε. Διότι οὐ μόνον ἐν χρόνοις τῆς παρηκμακυίας τέχνης καὶ τῆς οὐχὶ τελείας περὶ τῆς εὑρέσεως τῶν θεμάτων ἀντιλήψεως ἡ προκειμένη σφραγὶς ἐποιήθη, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ τεχνίτης κυρίως ἀπέβλεπεν (ἐμπεπνευσμένος ἐκ τοῦ *Caesar deus est* τοῦ ποιητοῦ) εἰς τὸ νὰ εἰκονίσῃ τὴν θείαν ὑπόστασιν τοῦ Αὐτοκράτορος κατὰ τὴν μορφὴν τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν, ὡς τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον ἐν ἀπτῇ ὕλῃ ἐδημιούργησεν αὐτήν, μὴ προσέχων δὲ τὸν νοῦν εἰς λεπτομερείας καὶ ὁμοιότητας σωματικάς, ὡς καὶ ἐν τῇ Αὐγουστείᾳ Σφραγῖδι.

Καὶ ἡ μὲν Αὐγουστεία Σφραγὶς εἰς τοὺς thesauros Vindobonenses εὕρηται κεκλεισμένη. Ἀλλ' ἡ κρυσταλλώδης λίθος, περὶ ἧς νῦν τὸν λόγον ἐποιησάμην, τὰ δάκτυλα Λευκωσιάτιδος δεσποίνης κοσμεῖ — εἰ δυνατόν, — οἰκογενειακὸν κειμήλιον οὖσα.

Λευκωσία· ἰούνιος, 1912.

Κόδρος Κ. Φυλακτοῦ, δ. φ.

Εἰς Πειραιῶς ἐπίγραμμα

(AE 1910, 73).

«Εἶμαρται τὸ χρεὼν»

(εἰς AE 1912, 256).

Τὸ «*οὐ τὸ χρεὼν εἶμαρται;*» οὐδαμῶς «ἐκφράζει αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Βάση κατακριθὲν '*τὸ πεπρωμένον οὐ πέπρωται*'», ἀλλὰ τὸ «*ὁ θάνατος εἶμαρται*», εἶναι δὲ σαφέστατον καὶ εὐαρμοστότατον καὶ πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον «*ὅρα τέλος ἡμέτερον νῦν*».

Ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐπανέλαβε τὸ περὶ τοῦ θανάτου (ὁποίου δήποτε καὶ ὁπόσων δήποτε καὶ ὅπου δήποτε) ἐξενεχθὲν ὑπὸ παμπόλλων ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων, ὑπ' ἄλλου ἐξ ἄλλου λόγου καὶ χάριν ἄλλου σκοποῦ.

Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK HEIDELBERG
http://digi.ub.uni-heidelberg.de/diglit/aephem1912/0274
gefördert durch die DFG